

det under de nuværende Forhold opkøber en stor Del af sine egne Værdipapirer, at det siger: Kom blot med dem, det er fortræffelige Papirer, vi køber dem gerne tilbage, saa snart I kan sælge dem til en for os fordelagtig Pris. Det vil medføre, at naar Amerika efter Krigens Slutning skal sælge nye Papirer, nye Jernbanenotes, vil Udlandet føle, at det er Papirer, man aldrig risikerer noget ved at købe, fordi de har et stort købedygtigt Publikum i deres eget Land. Derfor ser jeg med den største Betænkelighed paa den Indskrænkning, her er sket, og jeg kan af den Grund meget vanskeligt stemme for Lovforslaget.

Finansministeren (Brandes): Den ærede Ordfører for Udvalget (N. Neergaard) har nævnt de Hovedpunkter, paa hvilke der er sket Ændringer ved Landstingets Behandling af dette Lovforslag, og jeg skal ikke gaa videre ind derpaa. Jeg mener, at den Udvikling, den ærede Ordfører har givet af den Forandring, Lovforslaget er undergaaet i Landstinget, er fyldestgørende, og skal kun føje nogle enkelte Ord til hans Udredelse af Forholdene.

Med Hensyn til Tilsynet vil jeg sige, at det langt fra har stødt paa Modstand hos Finansministeren at faa Tilsynet saaledes ændret, som det nu er sket, ændret fra, at der, som det var foreslaaet i Lovforslaget, skulde ansættes en Række Tilsynsmænd, som skulde øve Tilsyn dels i København, dels i Amterne, til, at der nu oprettes et Kontor under Skattedepartementet med en Kontorchef og en Fuldmægtig, hvorfra Tilsynet øves. Det er en Fejltagelse, naar det ærede Mindretal (Schovelin) udtrykte sig saaledes, at nu var de unge Mennesker fjernede, nu var der en Kontorchef og en Fuldmægtig, der besørgede hele Tilsynet. Det ærede Medlem vil forstaa, at det ikke kan være Kontorchefen og Fuldmægtigen, der besørger hele det Tilsyn, her er Tale om, men at der nødvendigvis maa anvendes Assisterter, Medhjælp i stor Udstrækning. Naar Spørgsmaalet bliver om Tilsynet i Provinserne — og her kan der ogsaa være Tale om, at Blankethæfterne undersøges i Forretningsens egne Lokaler og ikke indsendes til Finansministeriet —, kan jeg ikke garantere, at det just bliver Kontorchefen og Fuldmægtigen, der rejser ud. Det er indlysende, at man maa sende Folk ud til at undersøge i det Omfang, som findes fornødent. Naar jeg ikke havde foreslaaet, at der skulde oprettes et saadant Kontor

under Skattedepartementet, var det af Hensyn til, at jeg antog, Rigsdagen ønskede saa faa nye Embedsmænd som muligt, og at der her kunde ske et Tilsyn ved Hjælp af honorarlonnede Personer, og dette forekom mig formaalstjenligt, mere praktisk, ogsaa af den Grund, at deres Tal lettere kunde indskrænkes, hvis man efterhaanden kom til den Opfattelse, at Tilsynet ikke behøvede at finde Sted i saa stort Omfang, som man oprindeligt havde tænkt, og som det maaske oprindeligt var fornødent. Finansministeren kunde altsaa meget vel acceptere dette, som havde været under Overvejelse til at begynde med, men som man havde forladt for at gaa til en anden Ordning.

Udvalgets ærede Ordfører (N. Neergaard) nævnte Skatteparagraffen og den Forandring, den var undergaaet i Landstinget, hvorved den var indskrænket til at gælde i to Aar, og sagde derefter — det vil jeg gøre opmærksom paa —, at den var ret fornøden, saa længe Merindtægtskatten gjaldt. Jeg vilde synes godt om, at det Ord kunde blive anvendt ved den Ændring af Skatten, som jeg kommer til at foreslaa her. Som den er nu, er den ikke en Merindtægtskat, den rammer kun den Merindtægt, som skabes af Krigskonjunkturerne. Hvis det var en ligefrem Merindtægtskat, vilde det være den Skat, jeg oprindeligt havde foreslaaet, men som den ærede Ordfører den Gang gik imod. Skulde han nu være kommet til en anden Anskuelse, nemlig at det bør være en Merindtægtskat, vilde hans Anskuelse ganske falde sammen med min, og det vilde kun glæde mig, om det Ord, som saaledes undslap den ærede Ordførers Læber, virkelig antydede hans Hjertes Grund.

Jeg skal bestræbe mig for at efterligne det følgerdige Eksempel, som den ærede Ordfører gav mig ved at fatte sig kort. Jeg kan ikke sige, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) i samme Grad fulgte det, som han begyndte med at opstille som et Mønster for sig, nemlig at være kort. Det ærede Medlem gik ind paa forskellige Bestemmelser i Lovforslaget og beklagede, hvad af hans Ideer der ikke var blevet ført igennem i Landstinget, og paa den anden Side søgte han at overbevise sig selv og Tilhørerne om, at han dog havde vundet visse og ikke ringe Forbedringer paa enkelte Punkter. (Schovelin: Ikke store, det indrømmer jeg.) Det ærede Medlem indrømmer selv, at de ikke er store, og jeg synes egentlig heller ikke, at